

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.481/2017/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a P-né dr. G. M. jogtanácsos által képviseltMegyei Rendőr-főkapitányság (címe) felperesnek, a dr. Tamás Ildikó ügyvéd ügyintézője mellett a dr. Tamás - dr. Gyüre Ügyvédi Iroda (címe) által képviselt alperes neve (címe) alperessel szemben személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Miskolci Törvényszék 25.P.21.100/2016/16. számú ítélete ellen az alperes részéről 18. sorszám alatt előterjesztett és 20. sorszám alatt indokolt fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és a felperes keresetét elutasítja az alperes azon híresztelésével kapcsolatban, miszerint „nemrégiben **H-n** a **X** is bevetésre került, mert két társaság egymásra támadt, amiért az egyik a másiktól ellopta a szeméttelen előkészített zsákmányát, illetve kerékpárt hajtogattak össze, kaszával, gereblyével mentek egymásnak". Mellőzi az alperes nyilvánosan elnézésekérésére, és az általa közzétett valótlan tartalmú kijelentésekért sajnálatának kifejezésére kötelezését. Az alperes által a felperesnek fizetendő perköltség összegét 45 000 (negyvenötezer) forintra, míg az államnak megtérítendő kereseti illeték összegét 27 000 (huszonhétezer) forintra leszállítja, egyebekben az ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 5000 (ötezer) Ft másodfokú perköltséget, és térítsen meg az államnak - az illetékes állami adóhatóság felhívására az abban foglalt módon és határidőn belül - 36 000 (harminchatezer) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

Az alperes **H** község önkormányzati képviselője.

H község önkormányzatának képviselőtestülete 2015. szeptember 4. napján testületi ülést tartott, melyen az alperesen kívül **A J.** polgármester, valamint **V. K.**, **V. J.** és **H-né P. E.** képviselők voltak jelen. A testületi ülésen tanácskozási joggal vett részt **N. G.** jegyző. Bár nem képviselőtestületi tag, az ülésen jelen volt **P. P.** lakos is. A testületi ülésen napirend előtti kérdésként került megtárgyalásra a **y-i** szeméttlerakó ügye, az ezzel kapcsolatban a polgármesteri hivatal, illetőleg **P. P.** által tett lépések. **A J.** polgármester tájékoztatta a

képviselőket arról, hogy a jegyző megkereste a környezetvédelmi hatóságot, illetőleg ő személyesen volt a **t-i** rendőrkapitány fogadóóráján, ahol erről a problémáról beszélt vele. A testületi ülésen elhangzottak szerint a településen kint voltak a **X**-esek és intézkedtek.

Az alperes a oldalon 2015. október 5. napján „Közlemény: Szemétbiznisz hatósági közreműködéssel” címmel, valamint a..... oldalon „Szemétbiznisz hatósági közreműködéssel **H-n**” címmel tett közzé egy-egy cikket. A cikkekben foglaltak szerint **A** polgármester előadta, több hatóságot megkeresett, de senki nem akar határozottan állást foglalni, a rendőrség sem. Írtak levelet a **t-i** rendőrség bűnügyi osztályvezetőjének is, aki **K. I.** rendőrkapitánynak tette át a levelet, aki viszont nem válaszol. A cikkekben foglaltak szerint elhangzott a testületi ülésen: **K.** rendőrkapitány egyszer azt nyilatkozta, hogy inkább a szeméttelről lopjanak, mint máshonnan. A polgármester szerint **K.** jó helyzetben van, mert elméletileg nem ő védi a szeméttelpet, ezért, ha nem kapják el, nem kaptatja el a guberálókat, akkor nincs is velük dolguk. A polgármester előadta, hogy nemrégiben **H-n** a **X** is bevetésre került, mert két társaság egymásra támadt, amiért az egyik a másiktól ellopta a szeméttelpezen előkészített zsákmányát, és amiért kerékpárt hajtogattak össze. Kaszával, gereblyével mentek egymásnak.

A Terrorelhárítási Központ Jogi- és Adminisztratív Igazgatóságának 2015. december 2. napján kelt tájékoztatása szerint a Terrorelhárítási Központ Műveleti Igazgatóság munkatársai 2015. január 1. és 2015. október 5. között Megye területén - beleértve **H-t** illetőleg annak térségét is - nem hajtottak végre rendőri intézkedést.

A felperes keresetében kérte megállapítani, hogy az alperes a felperes közvetlen alárendeltségében működő Rendőrkapitányság, valamint annak vezetője, dr. **K. I.** rendőrezredes tevékenységére utaló közvetlen, valótlan tartalmú utalással, valamint e személynek valótlanul tulajdonított kijelentés közlésével, valótlan állítások híresztelésével, azok interneten történő nyilvánosságra hozatalával megsértette a felperes jóhírnévhez való jogát. A felperes szerint az alperes valótlanul állította a cikkben, hogy a polgármester akként nyilatkozott az ülésen, miszerint

- a hivatkozott problémával írásban megkereste a Rendőrkapitányság bűnügyi osztályvezetőjét, aki dr. **K. I.** rendőrezredes rendőrkapitánynak tette át a megkeresést, aki azonban a felvetett problémára nem válaszolt;
- dr. **K. I.** rendőrezredes rendőrkapitány a rendőrség álláspontjaként ugyanakkor a kialakult problémával kapcsolatban nem hivatalos formában olyan nyilatkozatot tett - többek között a polgármesterrel történt négy szemközti beszélgetés során -, hogy „inkább a szeméttelről lopjanak, mint máshonnan”, és „ha nem a rendőrök kapják el a guberálókat, akkor nincs is velük dolguk”;
- nemrégiben **H-n** a **X** is bevetésre került, mert „két társaság egymásra támadt amiatt, hogy az egyik család a másiktól ellopta a szeméttelpezen előkészített zsákmányt, illetőleg kerékpárt hajtogattak össze, az incidens a során kaszával, gereblyével mentek egymásnak”.

A felperes a jóhírneve megsértése miatt kérte a jogsértés megtörténtének megállapítását, valamint az alperest megfelelő elégtétel adására kötelezni, melynek keretében kérjen nyilvánosan elnézést, fejezze ki sajnálatát a fenti valótlan tartalmú kijelentésekért, melynek

biztosítson saját költségén megfelelő nyilvánosságot, ugyanolyan módon közzétéve azt, mint a valótlan tartalmú kijelentéseket tartalmazó bejegyzéseket.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a 16. sorszám alatt meghozott ítéletében megállapította, miszerint az alperes a oldalon „Szemétbiznisz hatósági közreműködéssel **H-n**”, valamint a oldalon „Közlemény: Szemétbiznisz hatósági közreműködéssel” címmel közzétett cikkekben megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy valótlanul állította, a polgármester akként nyilatkozott:

- írtak levelet a **t-i** rendőrség bűnügyi osztályvezetőjének is, aki **K. I.** rendőrkapitánynak tette át a levelet, aki viszont nem válaszol;
- **K.** rendőrkapitány egyszer azt nyilatkozta, hogy inkább a szeméttelről lopjanak, mint máshonnan;
- ha a rendőrség nem kapja el a guberálókat, akkor nincs is velük dolguk;

továbbá valótlanul híresztelte ezen cikkekben, hogy:

- nemrégiben **H-n** a **X** is bevetésre került, mert két társaság egymásra támadt, amiért az egyik a másiktól ellopta a szeméttelen előkészített zsákmányát, illetve kerékpárt hajtogattak össze, kaszával, gereblyével mentek egymásnak.

Kötelezte ezért az alperest, hogy a felperes jóhírnevének megsértéséért nyilvánosan kérjen elnézést, fejezze ki sajnálatát az általa közzétett valótlan tartalmú kijelentésekért, melyet az ítélet rendelkező részének első bekezdésével együtt saját költségén 15 napon belül az eredeti bejegyzésekkel megegyező módon tegyen közzé a, illetőleg oldalakon. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 36 000 Ft kereseti illetéket, valamint felperes részére 15 napon belül 60 000 Ft perköltséget.

Határozatának indokolása szerint a Ptk. 2:42. §-ának (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy a törvény és mások jogainak korlátai között személyiségét, így különösen a magán- és családi élet, az otthon, a másokkal való - bármilyen módon, illetve eszközzel történő - kapcsolattartás és a jóhírnév tiszteletben tartásához való jogát szabadon érvényesíthesse, és abban őt senki ne gátolja.

A Ptk. 2:42. §-ának (2) bekezdése rögzíti generál klauzulaként, hogy az emberi méltóságot és az abból fakadó személyiségi jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. A személyiségi jogok e törvény védelme alatt állnak. Az emberi méltóságot sértik az olyan magatartások, amelyek megkérdőjelezzik a jogosult emberi mivoltát, illetve elmulasztják, megtagadják azt a minimális és kötelező tiszteletet, amely az embert pusztán az emberi minősége alapján megilleti. A jogosult ezért személyiségi jogainak sértetlenségét mindenkivel szemben megkövetelheti, melyhez a védelem érdekében a jogszabály által biztosított valamennyi eszközt igénybe veheti.

A felperes jogi személy, így a Ptk. 3:1. §-ának (3) bekezdése értelmében a személyhez fűződő jogaira a személyiségi jogokra vonatkozó szabályokat kell alkalmazni, kivéve, ha a védelem jellegénél fogva csupán az embert illetheti meg.

A Ptk. 2:43. §-ának d) pontja alapján a személyiségi jogok sérelmét jelenti különösen a becsület és a jóhírnév megsértése.

A jóhírnév a személyről a társadalomban kialakult pozitív kép, amely a polgári jog valamennyi alanyát illeti. A jóhírnév védelme alkotmányos alapjog, az Alaptörvény VI. cikkének (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy jóhírnevét tiszteletben tartsák.

A Ptk. 2:45. §-ának (2) bekezdése értelmében a jóhírnév megsértését jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő valótlan tényről állít vagy híresztel, vagy valós tényről hamis színben tüntet fel.

A tényállítás a valóság egy meghatározott mozzanatára irányuló közlés, annak az állítása, híresztelése, hogy valami megtörtént, lezajlott, a valóságnak megfelelően létezik. A közlés tényállás jellegét meghatározza egyrészt a valóság mozzanatának kijelentése, tehát, hogy a közlések ténylegesen megtörtént eseményekről, létező adatokról szólnak, másrészt a határozott közlés, tehát a tényállításnak nem az általánosság szintjén kell mozognia, hanem konkrétan vonatkoztathatónak kell lennie az érintett személyre, eseményre, körülményre. A tényállítás objektíve igazolható, vagyis az állítások olyan ismérvekkel rendelkeznek, amelyek alapján valóságuk bizonyítható vagy cáfolható (Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.262/2015/3., Szegedi Ítéltábla Pf.I.21.143/2015/3.).

A mások személyét érintő értékeléseinket normális esetben az adott személlyel kapcsolatos magatartásával és viselkedésével, cselekvésével összefüggő, azokról tudósító adatokból, információkból vonjuk le. Ezért kiemelt fontosságú jogpolitikai érdek fűződik ahhoz, hogy a mások értékelésére alkalmas, a nyilvánosság különböző köreiben forgalomban lévő tényállítások valóságtartalmát a jog lehetőség szerint biztosítsa. A hírnév létrejöttében, alakulásában, megőrzésében fontos szerepük van a társadalmi érintkezéseknek, hatásoknak, elsősorban a tudattartalmat befolyásoló közléseknek. A személy hírnevét a személyre, a személy társadalmi magatartására vonatkozó tény és adatközlések határozzák meg. Társadalmi érdek, hogy ezek a közlések híven jellemezzék a személyt, a valóságot fejezzék ki. Csak így lehet a személy képe a társadalmi értékelés reális alapja, csak így juthat valódi értékének megfelelő szerephez a személy a társadalomban (Törő Károly: Személyiségvédelem a polgári jogban; Közigazgatási és Jogi Könyvkiadó, Budapest 1974., 353. oldal).

A jóhírnév megsértése a felróhatóságra, jó- vagy rosszhiszeműsége tekintet nélkül is megállapítható. A Ptk. normaszövegéből következik, hogy a jóhírnév megsértésének bármilyen módon való elkövetése jogellenes, melynek esetkörei nincsenek kizárólagos jelleggel felsorolva. Lényeges azonban, hogy a személyre vonatkozó, objektíve valótlan tényállítást kifejező közlés csak akkor minősül jogsértésnek, ha a közmegítélés szerint a tényállítás alkalmas arra, hogy a sértett társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja. Az elbírálás szempontja tehát nem a sértett érzékenysége, hanem a közfelfogás. Ugyanakkor a hírnévrontás megvalósulásához nincs szükség arra, hogy a hátrányos eredmény: a társadalmi megítélés negatív változása ténylegesen bekövetkezzék, elég, ha arra objektíve alkalmas a hírnévrontó valótlan közlése (Kommentár a Polgári

Törvénykönyvhöz; Szerkesztette: Vékás Lajos/Gárdos Péter; Wolters Kluwer Kiadó Budapest 2014., 129-140. oldal).

Az alperes a és a oldalakon közzétett cikkekben tényállításokat tett akkor, amikor azt állította, hogy a **Hi** Önkormányzat testületi ülésén a polgármester akként nyilatkozott, hogy

- írtak levelet a **t-i** rendőrség bűnügyi osztályvezetőjének is, aki **K. I.** rendőrkapitánynak tette át a levelet, aki viszont nem válaszolt;
- **K.** rendőrkapitány egyszer azt nyilatkozta, hogy inkább a szeméttelről lopjanak, mint máshonnan;
- ha a rendőrség nem kapja el, nem kaptja el a guberálókat, akkor nincs is velük dolguk;
- nemrégiben **H-n** a **X** is bevetésre került, mert két társaság egymásra támadt, amiért az egyik a másiktól ellopta a szeméttelrepren előkészített zsákmányát, illetőleg kerékpárt hajtogattak össze, kaszával, gereblyével mentek egymásnak.

A tényállítás valóságát az alperesnek kellett bizonyítania a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján.

Az alperes indítványára meghallgatásra kerültek a kérdéses képviselőtestületi ülésen az alperessel együtt szintén résztvevő **A J.** polgármester, **V. K.**, **V. J.** és **H-né P. E.** képviselők, **P. P.**, valamint **N. G.** jegyző. A tanúként meghallgatott **V. K.** és **V. J.** önkormányzati képviselők nem emlékeztek arra, hogy a 2015. szeptember 4. napi testületi ülésen pontosan mi hangzott el, azonban **V. J.** tanú elképzelhetetlennek tartotta, hogy a **t-i** rendőrkapitány olyat mondott volna, hogy inkább a szeméttelről lopjanak, mint máshonnan, s ha nem a rendőrök kapják el a guberálókat, akkor nincs is velük dolguk. A tanú elmondása szerint a testületi ülés után szoktak beszélgetni a testületi tagok és inkább akkor a véleményükként hangozhatott el ilyen. A tanú saját véleménye is az volt, hogy inkább a szeméttelről lopjanak, mint máshonnan, és erről beszélgettek a polgármesterrel is. **H-né P. E.** önkormányzati képviselő ugyancsak nem emlékezett a 2015. szeptember 4. napján tartott testületi ülésen konkrétan elhangzottakra. Arra azonban emlékezett, hogy az egyik testületi ülésen - ugyanis több ülésen is téma volt a szeméttelrakó kérdése - említette a polgármester, hogy inkább oda menjenek a guberálók, és onnan lopjanak, mint máshonnan. Ezt a képviselőtestületi ülésen a tagok megbeszélték, és ezt a polgármester, mint saját véleményét mondta. **N. G.** jegyző szintén nem emlékezett a 2015. szeptember 4. napján tartott testületi ülésen elhangzottakra, elmondta ugyanakkor, hogy a Rendőrkapitánysághoz továbbította egy átirattal **P. P.** által a számára megküldött, fényképfelvételeket tartalmazó CD lemezt. A kérdéses testületi ülésen elhangzottakról **A J.** polgármester sem tudott konkrétan nyilatkozni, azonban állította: neki a rendőrség nem mondott olyat, hogy inkább a szeméttelről lopjanak a guberálók, mint máshonnan. A testületi ülésen elhangzott ilyen kijelentését a személyes véleményének tartotta, amelyet a testületi ülésen, mintegy konklúziót vont le. A tanú határozottan állította, nem mondott olyat, hogy ha a rendőrök nem kapják el a guberálókat, akkor nincs is velük dolguk. Vallomása szerint ilyet sem a saját véleményeként, sem úgy nem mondott, mintha ezt a rendőrség mondta volna neki. Úgy emlékezett, hogy valamelyik ülésen volt szó arról, hogy voltak kint a **X**-esek. **P. P.** tanú állította, hogy a polgármester kijelentette: egy

magánbeszélgetés kapcsán a Rendőrkapitányság vezetője elmondta neki, hogy inkább a hulladéktelepre járjanak lopni a guberálók, mint máshova. Emlékezete szerint a polgármester a testületi ülésen azt is mondta, hogy ha nem a rendőrök kapják el a guberálókat, akkor nincs is velük dolguk, arra azonban már nem emlékezett, hogy a polgármester ezt a saját véleményeként mondta, vagy valakit idézett. Elmondása szerint a polgármester említést tett a **X**-ről is, erről azonban ő nem tudott semmit. Elhangzott a polgármestertől a képviselőtestületi ülésen ezzel kapcsolatban az, hogy két társaság pályázott a színesfémre és összeverekedtek, emiatt hívták ki a **X**-et. Arról nem tudott, hogy az információját honnan szerezte, mert ezt a polgármester nem említette meg konkrétan.

Az alperes a képviselőtestület üléséről hangfelvételt készített, melyet CD lemezen a szöveges leírt változatával együtt csatolt az iratokhoz. A hangfelvétel leirata a cikkekben közzétettek valóságát nem támasztotta alá. Aszerint nem **A J.** polgármester - hanem **N. G.** jegyző - nyilatkozott akként, hogy a rendőrség nem válaszol. A leiratból kitűnően a polgármester telefonon érdeklődött a hulladéklerakó ügyével kapcsolatban, valamint elmondta, hogy kaszával, gereblyével ment egymásnak két csapat, és a **X**-eseket kellett hívni. A leirat alapján **P. P.** adta elő, hogy **K.** mondta neki, inkább onnan lopjanak, mint máshonnan. A polgármester saját véleményeként hivatkozott arra, amíg elmennek a szeméttelre, addig a környéken nem lomolnak, a rendőrségnek nincs dolga a guberálókkal, ha nem kapják el őket, illetőleg járt a településen a **X**.

A felperes indítványára kihallgatásra került dr. **K. I.**, a Rendőrkapitányság vezetője, akinek vallomása szerint nem hangzottak el részéről a cikkben neki tulajdonítottak, illet sem hivatalosan, sem azon kívül nem mondott. Ezt állítása szerint a rendőrség szeméttelrakóval kapcsolatos intézkedései is alátámasztják.

A kihallgatott tanúk vallomása és a csatolt okiratok tartalma alapján az alperes nem tudta bizonyítani, hogy az általa közzétett cikk tényállításai a valóságnak megfelelnek, s azok - a **X** bevetésével kapcsolatos kijelentést kivéve - a polgármester által a 2015. szeptember 4. napján tartott testületi ülésen elmondottakat tükrözik. A **X**-re vonatkozó állítás elhangzott, ám annak valóságát azonban a felperes cáfolta.

Az alperesnek, mint önkormányzati képviselőnek a kötelezettségei köré tartozik kapcsolatot tartani a választópolgárokkal, tájékoztatást nyújtani részükre a képviselői tevékenységéről, melynek során a személyiségi jogok megsértése nélkül kell eljárnia.

A jóhírnév megsértését az objektív valóságnak meg nem felelő és egyben sértő tartalmat hordozó közlés valósítja meg, s ez a személyiségi jogsértés a mástól szerzett ismeretek továbbadásával is megvalósul.

Az alperes cikkeiben foglaltak a felperest érintő, objektíve valótlan tényállítások, amelyek alkalmasak arra, hogy a felperes társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolják. A hivatkozott tényállítások a felperes hátrányos megítélésére a közfelfogás szerint is alkalmasak, az azt olvasóban megingathatják a felperesnek, mint a rendőrségi szervezet

fontos elemének működésébe vetett közbizalmat, sőt, gyengíthetik az emberek biztonságérzetét.

Az alperes által elkövetett jogsértés következményeként az elsőfokú bíróság a Ptk. 2:51. §-a (1) bekezdésének a) és c) pontjaiban írt objektív jogkövetkezményeket alkalmazta, melyek felróhatóságtól függetlenek, alkalmazhatóságukat a jogsértés pusztá ténye megalapozta, így kimentésre nem volt lehetőség.

A pereszes alperest kötelezte a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a felperes perköltségének viselésére, amely a felperest képviselő jogtanácsos munkadíjából. Annak megállapítása során az elsőfokú bíróság figyelembe vette azt, hogy a perben hét tárgyalás tartására került sor - melyből öt volt érdemi -, melyeken minden esetben részt vett a felperesi képviselő, továbbá több írásbeli előkészítő iratot szerkesztett. Az elsőfokú bíróság az alperest kötelezte a kereseti illeték megfizetésére is a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint ő, mint önkormányzati képviselő kötelességének tartotta a lakosság hiteles a tájékoztatását a testületi ülésen elhangzott, a lakosságot már jó ideje foglalkoztató szeméttlerakó telepen történekről, és a probléma megoldásaként tett önkormányzati intézkedésekről. A jóhiszeműség és tisztesség elvének betartásával rögzítette az ülésen elhangzottakat, és annak alapján hitelesen tájékoztatta a lakosságot. Mivel a közétett állítások megfelelnek a valóságnak, ezért nem történt jóhírnevsértés. Ha ezek az állítások valótlanok is lettek volna, akkor sem lettek volna alkalmasak a felperes jóhírnevének megsértésére. Az ezzel kapcsolatos felperesi állítás téves kiindulási pont a cselekmény megítéléséhez, az csupán a tényszerűen elhangzottakba történő belemagyarázás. Az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 206. §-ának (2) bekezdésében foglaltakat, ő ugyanis megfelelően bizonyította a cikkekben leírtak valóságát. Ezzel összefüggésben hivatkozott az EBH2011.2396. számú döntésben foglaltakra, mely szerint a való tényekből az érintett által levont tartalmi következtetés, amennyiben az nem okszerűtlen, a jóhírnevsértés megállapítására nem alkalmas.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását kérte lényegében annak helyes indokai alapján.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és azt részben alaposnak találta a következők szerint:

Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben felderítette, azt a lefolytatott bizonyítás során beszerzett bizonyítékok alapján helyesen állapította meg, ám abból részben helytelen következtetésre jutott.

Az alperes állításával szemben nem került bizonyításra a részéről, hogy a polgármester akként nyilatkozott, miszerint

- írtak levelet a **t-i** rendőrség bűnügyi osztályvezetőjének is, aki **K. I.** rendőrkapitánynak tette át a levelet, aki viszont nem válaszolt;

- **K.** rendőrkapitány egyszer azt nyilatkozta, hogy inkább a szeméttelről lopjanak, mint máshonnan;
- **K.** rendőrkapitány szerint, ha a rendőrség nem kapja el, nem kaptja el a guberálókat, akkor nincs is velük dolguk.

Ezek az állítások ebben a formában a képviselőtestületi ülésen nem hangzottak el, és az alperes által hivatkozott EBH2011.2396. számú döntésben kifejtettek mentén sem lehet ezeket a való tényekből levont tartalmi következtetéseknek tekinteni, amelyek nem okszerűtlenek, s ezáltal a jóhírnévsértés megállapítására nem alkalmasak.

Ez a három valótlan állítás alkalmas volt a felperes jóhírnevének megsértésére, azaz a társadalmi megítélésének negatív irányú befolyásolására.

Ugyanakkor a **X** bevetésével összefüggő valótlan állítás híresztelése ilyen hatás kiváltására nem volt alkalmas, az a rendőrséget negatív színben nem tüntette fel, így a tényállítás valótlanúsága dacára sem eredményezett a felperes oldalán hírnévrontást.

Az elégtételadás keretében a sérelmet szenvedett személy olyan tartalmú nyilatkozat közzétételét követelheti, amely a jogsértés megtörténtét tudatosítja azzal a személyi körrel, amely előtt őt a sérelem érte (Legfelsőbb Bíróság Pfv.IV.20.419/2006/6., Kúria Pfv.IV.21.746/2016/11.). A felperes által sérelmezett kijelentés nem vitásan széleskörű nyilvánosságot kapott, ezért a felperes annak személyiségi jogot sértő mivolta esetén alappal követheti, hogy nyilatkozattal kapjon elégtételt az alperestől. Mivel az elégtételadásra irányuló nyilatkozatnak a jogsértés megtörténtét kell tudatosítania az érintettekben, e célt a jogerős ítélet jogsértést megállapító rendelkezésének közzététele útján lehet elérni, ezért a felperes a Ptk. 2:51. §-a (1) bekezdésének c) pontja alapján nem követelhet alappal további elégtételként bocsánatkérést vagy ehhez hasonló egyéb nyilatkozatot (Legfelsőbb Bíróság Pfv.IV.20.801/2007/7.), mivel az szubjektív tudattartalmat feltételez, s mint ilyen, nem kényszeríthető ki.

A leírtak miatt az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és a felperes keresetét a **X**-re vonatkozó valótlan állítás híresztelésével összefüggésben, továbbá az alperes nyilvánosan elnézésekérésre, és az általa közzétett valótlan tartalmú kijelentésekért sajnálatának kifejezésre kötelezése iránti részben elutasította. A megváltoztatott döntés következtében a felperes pernyertessége immár nem teljes, ezért az alperes a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján a pervesztességével arányos perköltség fizetésére és le nem rótt kereseti illeték megtérítésére köteles.

A fellebbezési eljárásban az alperesek nagyobb részben lett pervesztes, ezért az ítéletábra őt kötelezte a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján a felperes perköltségének megfizetésére. Ennek összegét a Pp. 67. §-ának (2) bekezdésére is figyelemmel a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (3) és (5) bekezdései alapján állapította, a teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapul. Az alperes a fellebbezése után a per tárgyi illeték-feljegyzési jogos volta - az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. §-a (1) bekezdésének f) pontja - miatt le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megtérítésére az Itv. 74. §-ának (3)

bekezdése értelmében irányadó, s a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján köteles a pervesztességével arányosan, míg a fellebbezési illeték felperes pervesztességével arányos része az Itv. 4.§-ának (1) bekezdése és az 5. §-a (1) bekezdésének c) pontja alapján az állam terhén marad, miként a le nem rótt kereseti illeték felperes pervesztességéhez igazodó része is.

Debrecen, 2017. július 19.

Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta sk. a tanács elnöke, Dr. Bakó Pál sk. előadó bíró, Dr. Molnár Tibor Tamás sk. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő